

Arrest

nr. 215 832 van 28 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 mei 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 juni 2018.

1.2. Op 28 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, en een etnische Hazara te zijn die de Sjiitische variant van de Islam aanhangt. U bent geboren in het dorp Zirak, in het district Jaghori van de provincie Ghazni, waar u uw hele leven gewoond hebt. U maakte op school de elfde graad af in het lokale lycee, maar moest dan het restaurant van uw vader overnemen, die net overleden was.

U baatte het restaurant, gelegen in de Anghori bazaar, twee jaar uit, en deed goede zaken. Dan werd u op een dag in Hout 1396 (februari – maart 2018) benaderd door ene A. Aj., die u voorstelde om in uw zaak (illegaal) alcohol te verkopen. U stemde toe, want er viel veel geld mee te verdienen. Ongeveer een maand later verkocht u evenwel aan drie mannen die later in dronken toestand betrokken raakten bij een messengevecht op een trouw. U werd hierover geïnformeerd door een vertegenwoordiger van het dorp, H. R., die u ook liet weten dat u hiervoor door de politie werd gezocht. Uit angst voor de politie en de mollahs, die mensen laten stenigen voor het verkopen van alcohol, vertrok u dezelfde dag nog naar Kandahar, en van daar naar Nimruz. Aldaar zocht u een smokkelaar die u via Iran en Turkije naar Europa bracht.

U kwam aan in België op 26 mei 2018, en vroeg hier ook internationale bescherming op 1 juni 2018. Ter staving van uw relaas legt u een taskara voor, en stuurde u foto's van uw huwelijksakte, van een belastingboekje, en van een kaartje van uw restaurant na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat u vreesde opgepakt te worden door de politie en aangevallen te worden door religieuze autoriteiten omdat u illegaal alcohol had verkocht in uw restaurant. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u voorhoudt. U verklaart dat u, de dag nadat u aan een aantal mannen Pakistaanse whisky had verkocht, hoorde van een kennis binnen de lokale overheid dat deze mannen in dronken toestand een steekpartij hadden veroorzaakt, en dat u hierdoor gezocht werd door de politie (CGVS p. 10). U verklaart dat de politie na uw vertrek een huiszoeking uitvoerde, maar dat u geen enkele vorm van bewijs hebt: geen PV, geen oproepingsbrief voor een ondervraging of een rechtszaak, geen pamfletten van religieuze leiders gericht tegen u, etc. (CGVS p. 11, 15). Ook van het steekincident dat aan de basis van de problemen gelegen zou hebben, zou voor zover u weet geen neerslag bestaan (CGVS p. 11). Er kan daarom enkel afgegaan worden op uw verklaringen om de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt te beoordelen. Deze bevatten evenwel een groot aantal elementen die de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnen.

Zo dient **ten tweede** te worden vastgesteld dat uw vertrek uit Afghanistan onwaarschijnlijk snel gebeurde. U verklaart dat u op één dag de alcohol verkocht aan de herrieschoppers, dat u de dag daarop een telefoontje kreeg van uw kennis, en dezelfde dag nog al koers zette naar Kandahar, met als doel om via Nimruz het land te verlaten (CGVS p. 10). Gevraagd waarom u meteen besloot om het land te verlaten, in plaats van even de kat uit de boom te kijken, of eventueel ter plaatse een tijdje onder te duiken, verwijst u naar het risico dat u in de kijker zou komen van religieuze extremisten (CGVS p. 14); u had al weet van iemand die eens omwille van alcoholverkoop in elkaar geslagen en dan opgepakt geweest was (CGVS p. 11). Ook hier legt u evenwel geen bewijsstukken over voor.

U verklaarde nochtans dat u een bloeiende zaak had (CGVS p. 8), en nog maar zo'n anderhalf jaar daarvoor was getrouwd (verklaring DVZ dd. 21 juni 2018, afdeling 14.).

U zou enkel nog naar huis gegaan zijn om met uw moeder en uw vrouw te overleggen, waarna u iemand belde om u naar de stad te brengen vanwaar u de bus naar Kandahar zou nemen (CGVS p. 15). Het is maar erg weinig aannemelijk dat iemand zijn familie, zijn jong gezin, en een goed draaiende zaak onverrichter zake dezelfde dag nog zou achterlaten na één telefoontje, zonder verder onderzoek.

Ten derde waren ook uw verklaringen over uw voorgehouden activiteiten als alcoholverkoper maar weinig aannemelijk. Zo zou u *primo* nog maar de maand voordat u het land moest ontvluchten voor het eerst in contact gekomen zijn met de man die u alcohol verkocht. U kende deze man voordien niet, hij was een totale vreemde, noch uw toekomstige klanten, die u allemaal via hem bereikten (CGVS p. 12, 13). Het is *secundo* trouwens op zich al vreemd dat de alcoholdealer u zou nodig hebben om de alcohol te verkopen als hij tegelijkertijd ook alle klanten kende en naar u stuurde; het maakt van u een overbodige tussenpersoon (CGVS p. 13). En *tertio* is het ook opvallend dat u al een maand nadat u uit het niets alcohol begon te verkopen, gevat zou worden. U verklaarde nochtans dat er in de bazaar/winkelstraat waar u uw restaurant had al courant (doch heimelijk) alcohol verkocht werd (CGVS p. 11), wat aangeeft dat dit niet uitzonderlijk moeilijk geweest kan zijn.

Ten vierde is het op zich ook maar weinig aannemelijk dat u zou besluiten om alcohol te beginnen verkopen tout court. U geeft aan dat u al weet had van religieuze personen die iemand voor alcoholverkoop in elkaar hadden geslagen, en die oproepen tot het stenigen van mensen die zich hieraan bezondigen (CGVS p. 11). Anderzijds had u al aangegeven dat u veel winst maakte in uw zaak, zo'n 25.000 Afghani per maand (CGVS p. 8), en dat u bijvoorbeeld ook een auto had (CGVS p. 18). Ook bijvoorbeeld het geld om uw reis naar Europa te betalen had u gewoon liggen thuis (CGVS p. 14). Het lijkt dus maar weinig waarschijnlijk dat u zich zou wagen aan het verkopen van alcohol, ook al kon u daar ook grote winsten mee maken (CGVS p. 12). Gevraagd of u geld nodig had voor iets bepaald, antwoordde u ontkennend, het leek u gewoon een goede kans om nog meer geld te verdienen (CGVS p. 12). Dit is maar weinig waarschijnlijk gezien uw situatie: u boerde goed, had een jong gezin, en stond sinds de dood van uw vader ook in voor de inkomsten van de rest van de familie, wat ook de reden was dat u gestopt zou zijn met studeren en in het restaurant begon te werken (CGVS p. 6, 7). Het is maar weinig waarschijnlijk dat u dat allemaal op het spel zou zetten zonder een specifieke geldnood.

Ten vijfde zijn ook uw verklaringen over (het organiseren van) uw vertrek en uw reis naar Europa maar weinig aannemelijk. *Primo*, gevraagd of u uw vertrek thuis besprak, stelde u eerst dat u het enkel met uw moeder besprak. Daarop gevraagd of u dit niet met uw vrouw moest overleggen, stelde u laconiek "ja, zij was er ook" (CGVS p. 15). Gevraagd wat ze daar eigenlijk van vonden, het is immers een erg grote stap om het land te ontvluchten, stelt u zonder meer gewoon dat ze akkoord waren met uw plan (CGVS p. 15). Deze verklaringen missen elke doorleefdheid, en lijken niet verenigbaar met de ernst van de situatie en de zwaarwichtigheid van de beslissing om het land met een mensensmokkelaar te ontvluchten en uw familie achter te laten. *Secundo*, gevraagd om uw reis naderhand te beschrijven, stelt u louter dat u de ene keer met de auto, dan wel met de bus of te voet helemaal tot in Istanbul reisde (CGVS p. 16). Gevraagd om meer details te geven over de reisweg, steden die u passeerde bijvoorbeeld, verklaart u eerder stereotiep dat u enkel de naam Iranshar hoorde maar voor de rest de hele tijd in de kofferbak zat (CGVS p. 17). Dat u *tertio* voorhoudt dat u geen geld moest geven aan de smokkelaar als voorschot (CGVS p. 14), komt maar weinig geloofwaardig over, en dit alles doet vermoeden dat u niet eerlijk bent geweest over het organiseren van uw reis, uw reisweg, en uw reismethode. U kan wat betreft uw reisweg geen bewijsstukken voorleggen die dit vermoeden gebaseerd op uw verklaringen zou kunnen ombuigen (CGVS p. 16).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiietische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. **UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.**

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. U verklaart enerzijds dat u geen familie heeft die buiten uw streek van herkomst in Ghazni woont, op een zus in Australië na (CGVS p. 5, 6). U kan in Kabul dus niet rekenen op een ter plaatse aanwezig netwerk. Anderzijds verklaarde u primo dat u nog kinderloos bent (CGVS p. 5). Secundo zou u elf jaar school gelopen hebben zonder afgestudeerd te zijn (omdat u in het restaurant moest gaan werken), en was u van plan om naderhand verder te studeren, wat erop wijst dat u zekere intellectuele capaciteiten heeft. U verklaarde ook dat u in hat Dari kan lezen en schrijven, en ook een beetje Engels kan (CGVS p. 6, 7), nuttig om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Tertio hebt u twee jaar lang de voormalige zaak van uw vader uitgebaat, waarbij u een aantal werknemers onder u had, contacten onderhield met de leveranciers in uw streek, belastingen betaalde, en ook eens naar Kabul ging voor materialen (CGVS p. 6, 8, 9). U hebt dus een zekere ervaring met het zelfstandig uitbaten van een kleine onderneming in uw land. Quarto kan er ook op gewezen worden dat u en uw familie in Afghanistan vrij welvarend waren, waar al supra op werd gewezen: u had een winstgevende zaak, een auto, en genoeg baar geld liggen om uw reis te betalen. Uw zaak is ondertussen gesloten, maar nog niet verkocht (CGVS p. 9), waardoor de verkoop u eventueel nog een startkapitaal zou kunnen opleveren. Quinto gaf u reeds aan dat u al een winter in Kabul hebt geleefd vier jaar terug, toen u er een aanvullende cursus wiskunde volgde, een reis en verblijf dat u zelfstandig regelde met uw schoolkameraden (CGVS p. 4, 6), waardoor de stad u niet geheel vreemd zal zijn.

Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden en middelen beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman, die zich ook al initiatiefrijk genoeg toonde om naar Europa te komen en zich in een geheel vreemde omgeving te proberen vestigen, een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, met name in Kabul, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u daar niemand kende en omdat het een onveilige stad is (CGVS p. 21). Ook verwijst u naar de problemen die u aanhaalde bij uw beschermingsvraag (CGVS p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u omtrent de voorgehouden verkoop van alcohol gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Wat betreft de veiligheidssituatie en de mogelijkheid om u in Kabul zonder een netwerk te vestigen, daar werd ook al supra op ingegaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het rapport "*Forced Back To Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*" van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

Op 29 november 2018 laat verwerende partij per drager een aanvullende nota met volgende stukken aan de Raad geworden: een uittreksel uit het rapport "*EASO COI Report: Afghanistan security situation – update*" van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan – guidance note and common analysis*" van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgende nieuw stuk: een USB-stick met drie fragmenten over de recente veiligheidssituatie ter plaatse en krantenartikelen aangaande burens (op 4 kilometer van verzoekers regio van herkomst) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden opgepakt door de politie en aangevallen door de religieuze autoriteiten omwille van het feit dat hij illegaal alcohol heeft verkocht in zijn restaurant. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die hij voorhoudt; (ii) het niet aannemelijk is dat iemand zijn familie, zijn jong gezin en goed draaiende zaak onverrichter zake dezelfde dag nog zou achterlaten na één telefoontje, zonder verder onderzoek; (iii) verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden activiteiten als alcoholverkoper niet aannemelijk zijn; (iv) het op zich niet aannemelijk is dat verzoeker zou besluiten om alcohol te beginnen verkopen; (v) verzoekers verklaringen over (het organiseren) van zijn vertrek en zijn reis naar Europa weinig doorleefd en ongeloofwaardig zijn; (vi) verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België en (vii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die hij voorhoudt. Zo dient vastgesteld dat, hoewel verzoeker aangeeft dat de drie mannen aan wie hij alcohol verkocht en die voor oproer zorgden op een trouwfeest later door de politie werden opgepakt, dat zij vertelden dat ze de alcohol van verzoeker hadden verkocht, waarop de politie een huiszoeking zou hebben uitgevoerd (administratief dossier, stuk 6, p. 10-11), hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze gebeurtenissen ook maar enigszins te staven. Ook over het steekincident dat aan de basis van verzoekers problemen zou hebben gelegen, kan hij geen enkel begin van bewijs voorleggen (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Verzoekers betoog als zou in Afghanistan niet alles zo bureaucratisch en gedocumenteerd verlopen als in België omdat er een orale cultuur heerst, kan allerminst afbreuk doen aan de vaststelling dat - gezien het gebrek aan documenten - enkel kan worden afgegaan op zijn verklaringen om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te beoordelen. Hieruit volgt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, zijn vluchtrelaas geenszins wordt afgewezen louter op basis van de afwezigheid van documenten, doch dat zijn verklaringen dienaangaande worden getoetst op hun geloofwaardigheid. In hetgeen volgt, blijkt evenwel dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtrelaas niet aannemelijk zijn.

Zo is verzoekers geschetste vertrek uit Afghanistan immers niet geloofwaardig. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Zo dient **ten tweede** te worden vastgesteld dat uw vertrek uit Afghanistan onwaarschijnlijk snel gebeurde. U verklaart dat u op één dag de alcohol verkocht aan de herrieschoppers, dat u de dag daarop een telefoontje kreeg van uw kennis, en dezelfde dag nog al koers zette naar Kandahar, met als doel om via Nimruz het land te verlaten (CGVS p. 10). Gevraagd waarom u meteen besloot om het land te verlaten, in plaats van even de kat uit de boom te kijken, of eventueel ter plaatse een tijdje onder te duiken, verwijst u naar het risico dat u in de kijker zou komen van religieuze extremisten (CGVS p. 14); u had al weet van iemand die eens omwille van alcoholverkoop in elkaar geslagen en dan opgepakt geweest was (CGVS p. 11). Ook hier legt u evenwel geen bewijsstukken over voor.*

U verklaarde nochtans dat u een bloeiende zaak had (CGVS p. 8), en nog maar zo'n anderhalf jaar daarvoor was getrouwd (verklaring DVZ dd. 21 juni 2018, afdeling 14.). U zou enkel nog naar huis gegaan zijn om met uw moeder en uw vrouw te overleggen, waarna u iemand belde om u naar de stad te brengen vanwaar u de bus naar Kandahar zou nemen (CGVS p. 15). Het is maar erg weinig aannemelijk dat iemand zijn familie, zijn jong gezin, en een goed draaiende zaak onverrichter zake dezelfde dag nog zou achterlaten na één telefoontje, zonder verder onderzoek.”

Verzoeker benadrukt dat mocht hij langer in Afghanistan zijn gebleven, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem dit zou hebben verweten en acht het dan ook niet ernstig dat thans wordt beargumenteerd dat hij het land te snel zou hebben verlaten. Hij benadrukt in dit verband dat de verkoop van alcohol een bijzonder ernstige aangelegenheid is, zeker in een moslimland waardoor hij zijn leven niet kon blijven riskeren door de *'kat uit de boom te kijken'* en besluit dat de commissaris-generaal geen enkel inlevingsvermogen aan de dag heeft gelegd en de ernst van de situatie niet correct heeft ingeschat. De Raad merkt op dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij geenszins valabele argumenten aanreikt om te verklaren waarom hij in eerste instantie geen andere mogelijkheden heeft overwogen, zoals het onderduiken op een andere locatie in Afghanistan, vooraleer hij de ingrijpende beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten zonder enig verder onderzoek.

Tevens moet opgemerkt dat het op zich reeds ongeloofwaardig is dat verzoeker zou besluiten om alcohol te beginnen verkopen. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“(…) U geeft aan dat u al weet had van religieuze personen die iemand voor alcoholverkoop in elkaar hadden geslagen, en die oproepen tot het stenigen van mensen die zich hieraan bezondigen (CGVS p. 11). Anderzijds had u al aangegeven dat u veel winst maakte in uw zaak, zo'n 25.000 Afghani per maand (CGVS p. 8), en dat u bijvoorbeeld ook een auto had (CGVS p. 18). Ook bijvoorbeeld het geld om uw reis naar Europa te betalen had u gewoon liggen thuis (CGVS p. 14). Het lijkt dus maar weinig waarschijnlijk dat u zich zou wagen aan het verkopen van alcohol, ook al kon u daar ook grote winsten mee maken (CGVS p. 12). Gevraagd of u geld nodig had voor iets bepaald, antwoordde u ontkennend, het leek u gewoon een goede kans om nog meer geld te verdienen (CGVS p. 12).*

Dit is maar weinig waarschijnlijk gezien uw situatie: u boerde goed, had een jong gezin, en stond sinds de dood van uw vader ook in voor de inkomsten van de rest van de familie, wat ook de reden was dat u gestopt zou zijn met studeren en in het restaurant begon te werken (CGVS p. 6, 7). Het is maar weinig waarschijnlijk dat u dat allemaal op het spel zou zetten zonder een specifieke geldnood. Met het betoog dat hij deed wat nodig was om geld te verdienen en de volgende dag te kunnen overleven, gaat verzoeker volledig in tegen de situatie zoals hij deze heeft geschetst gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en waaruit blijkt dat hij een goed draaiende zaak had en geen geld nodig had voor een specifieke reden (administratief dossier, stuk 6, p. 12 en 18). Waar verzoeker nog benadrukt dat hij zeker geen overvloed aan financiële middelen had en dat zijn reis naar Europa ten dele werd gefinancierd door de verkoop van zijn wagen, bemerkt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie thans blijkt rond te kunnen komen met het spaargeld (administratief dossier, stuk 6, p. 16), hetgeen er verder op wijst dat zij - in de Afghaanse context - niet onbemiddeld zijn en over de nodige financiële middelen beschikken.

Zelfs zo geloof mocht worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker zou hebben besloten om alcohol te verkopen - *quod non* -, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden activiteiten als alcoholverkoper niet aannemelijk zijn. Vooreerst is het naar het oordeel van de Raad immers van iedere geloofwaardigheid ontdaan dat verzoeker op vraag van een volkomen vreemde, A. Aj., zou beslissen om alcohol te verkopen. Te meer nu hij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat de verkoop van alcohol een bijzonder ernstige aangelegenheid is (verzoekschrift, p. 9). Dat hij wist dat de man chauffeur was en bijgevolg niet gevaarlijk was, betreft een *post-factum* verklaring die geen steun vindt in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud en waaruit blijkt dat de man wel degelijk een totale vreemde voor hem was op het ogenblik dat verzoeker met hem in zee ging (administratief dossier, stuk 6, p. 12) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag te tornen aan de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande. Voorts dient vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat A. Aj. beroep zou moeten doen op verzoeker als tussenpersoon, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze man tegelijkertijd ook klanten kende en naar verzoeker stuurde (administratief dossier, stuk 6, p. 13). Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt: *"(...) En tertio is het ook opvallend dat u al een maand nadat u uit het niets alcohol begon te verkopen, gevat zou worden. U verklaarde nochtans dat er in de bazaar/winkelstraat waar u uw restaurant had al courant (doch heimelijk) alcohol verkocht werd (CGVS p. 11), wat aangeeft dat dit niet uitzonderlijk moeilijk geweest kan zijn."* In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat A. Aj. hem nodig had omdat hij zelf geen tijd had om alles te bolwerken, dat hij bovendien niet enkel moest putten uit de klanten die A. Aj. aanleverde, maar ook zelf klanten bereikte die kwamen eten in zijn restaurant en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus *'spijkers op laag water'* zoekt, beperkt hij zich wederom tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, alsook het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen geenszins kan volstaan om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker vervolgt dat hij zijn moeder inlichtte over het feit dat hij Afghanistan zou verlaten, dat zij de ernst van de situatie inzag en onmiddellijk achter zijn plan stond om onder te duiken. Hij hekelt echter dat de commissaris-generaal van oordeel is dat zijn verklaringen over het gesprek met zijn moeder niet doorleefd zijn en oppert dat het niet duidelijk is wat hij dan wel moet zeggen om "doorleefde verklaringen" af te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen als volgt: **"Ten vijfde zijn ook uw verklaringen over (het organiseren van) uw vertrek en uw reis naar Europa maar weinig aannemelijk. Primo, gevraagd of u uw vertrek thuis besprak, stelde u eerst dat u het enkel met uw moeder besprak. Daarop gevraagd of u dit niet met uw vrouw moest overleggen, stelde u laconiek "ja, zij was er ook" (CGVS p. 15). Gevraagd wat ze daar eigenlijk van vonden, het is immers een erg grote stap om het land te ontvluchten, stelt u zonder meer gewoon dat ze akkoord waren met uw plan (CGVS p. 15). Deze verklaringen missen elke doorleefdheid, en lijken niet verenigbaar met de ernst van de situatie en de zwaarwichtigheid van de beslissing om het land met een mensensmokkelaar te ontvluchten en uw familie achter te laten. Secundo, gevraagd om uw reis naderhand te beschrijven, stelt u louter dat u de ene keer met de auto, dan wel met de bus of te voet helemaal tot in Istanbul reisde (CGVS p. 16). Gevraagd om meer details te geven over de reisweg, steden die u passeerde bijvoorbeeld, verklaart u eerder stereotiep dat u enkel de naam Iranshar hoorde maar voor de rest de hele tijd in de kofferbak zat (CGVS p. 17).**

Dat u tertio voorhoudt dat u geen geld moest geven aan de smokkelaar als voorschot (CGVS p. 14), komt maar weinig geloofwaardig over, en dit alles doet vermoeden dat u niet eerlijk bent geweest over het organiseren van uw reis, uw reisweg, en uw reismethode. U kan wat betreft uw reisweg geen bewijsstukken voorleggen die dit vermoeden gebaseerd op uw verklaringen zou kunnen ombuigen (CGVS p. 16)."

Tot slot wijst de Raad erop dat de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming - hij heeft immers geen verzoek om internationale bescherming ingediend in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde - wel degelijk een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niets of niemand kende in Europa, behoudens de zus "van haar man" die zich in België bevond, kan - daargelaten de vaststelling dat het de zus van zijn vrouw betreft - allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De taskara van verzoeker en zijn huwelijksakte kunnen hooguit zijn identiteit en burgerlijke status aantonen, gegevens die te dezen niet ter discussie staan. De foto's van zijn belastingenboekje en kaart van het restaurant vormen, daargelaten de vaststelling dat het slechts foto's betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden, slechts een indicatie van zijn financiële toestand en zijn werkzaamheden in het restaurant, die evenmin worden betwist. Uit deze documenten kan echter op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeker door de politie, dan wel de religieuze autoriteiten zou worden vervolgd omwille van het illegaal verkopen van alcohol.

Wat betreft de drie videofragmenten en krantenartikelen aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient erop gewezen dat, daargelaten het eerste videofragment niet van een voor eensluidend verklaarde vertaling is voorzien in de taal van de rechtspleging, deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *"collateral damage"* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een recent rapport (verzoekschrift, stuk 3), het poneren van een vrees voor zijn leven en voor een onmenselijke en vernederende behandeling, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in geheel Afghanistan en de argumentatie dat het nergens in Afghanistan - zeker niet in Kabul - nog veilig is en de mensenrechten over heel Afghanistan meer en meer worden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. **UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.***

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort.

Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. U verklaart enerzijds dat u geen familie heeft die buiten uw streek van herkomst in Ghazni woont, op een zus in Australië na (CGVS p. 5, 6). U kan in Kabul dus niet rekenen op een ter plaatse aanwezig netwerk. Anderzijds verklaarde u primo dat u nog kinderloos bent (CGVS p. 5). Secundo zou u elf jaar school gelopen hebben zonder afgestudeerd te zijn (omdat u in het restaurant moest gaan werken), en was u van plan om naderhand verder te studeren, wat erop wijst dat u zekere intellectuele capaciteiten heeft. U verklaarde ook dat u in het Dari kan lezen en schrijven, en ook een beetje Engels kan (CGVS p. 6, 7), nuttig om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Tertio hebt u twee jaar lang de voormalige zaak van uw vader uitgebaat, waarbij u een aantal werknemers onder u had, contacten onderhield met de leveranciers in uw streek, belastingen betaalde, en ook eens naar Kabul ging voor materialen (CGVS p. 6, 8, 9). U hebt dus een zekere ervaring met het zelfstandig uitbaten van een kleine onderneming in uw land. Quarto kan er ook op gewezen worden dat u en uw familie in Afghanistan vrij welvarend waren, waar al supra op werd gewezen: u had een winstgevende zaak, een auto, en genoeg baar geld liggen om uw reis te betalen. Uw zaak is ondertussen gesloten, maar nog niet verkocht (CGVS p. 9), waardoor de verkoop u eventueel nog een startkapitaal zou kunnen opleveren. Quinto gaf u reeds aan dat u al een winter in Kabul hebt geleefd vier jaar terug, toen u er een aanvullende cursus wiskunde volgde, een reis en verblijf dat u zelfstandig regelde met uw schoolkameraden (CGVS p. 4, 6), waardoor de stad u niet geheel vreemd zal zijn. Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden en middelen beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman, die zich ook al initiatiefrijk genoeg toonde om naar Europa te komen en zich in een geheel vreemde omgeving te proberen vestigen, een bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, met name in Kabul, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u daar niemand kende en omdat het een onveilige stad is (CGVS p. 21). Ook verwijst u naar de problemen die u aanhaalde bij uw beschermingsvraag (CGVS p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u omtrent de voorgehouden verkoop van alcohol gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Wat betreft de veiligheidssituatie en de mogelijkheid om u in Kabul zonder een netwerk te vestigen, daar werd ook al supra op ingegaan."

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Waar verzoeker opmerkt dat hij een leven zou moeten uitbouwen met zijn jong gezin, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.", alsook: "In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien." (eigen onderlijning). Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul terecht zou komen in dermate precare socio-economische omstandigheden dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Dit klemmt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het verleden reeds een winter in Kabul heeft gewoond, hij een zekere werkervaring heeft opgebouwd met het zelfstandig uitbaten van een restaurant in Afghanistan, alsook dat hij en zijn familie in Afghanistan vrij welvarend waren zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij kan terugvallen op enige financiële middelen, alsook zijn eigen werkervaring uit het verleden.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat zijn herkomst uit het district Jaghori, provincie Ghazni niet wordt betwist en evenmin wordt betwist dat de situatie aldaar bijzonder onveilig is zodat hij er niet naar kan terugkeren, gaat hij eraan voorbij dat *in casu* wordt vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER